

indadtil og udadtil. Det kunde dog være, at de tage fejl. Jeg vil altsaa sige: De Undskyldninger, de gjøre, sigte ikke paa os. Det er Undskyldninger, der ere fremsatte for dem, der staa udenfor, og fremsatte af Regjeringen uden Sammenhæng med, hvad vi iøvrigt erfare og kjende. Maaſte kunne de have deres Bægt, naar Sagen en Gang kommer for Rigsretten til Paadømmelse ved Erkjendelse af Straffen. Der er iøvrigt med Hensyn til dette Spørgsmaal adskillige Betragtninger, som paatrænger sig mig som Sagttagere af Forholdene her til Lands i de senere Aar baade i Høire og Venstre. Jeg har set det fremst, og jeg vil blot gjøre nogle enkelte Antydninger desangaaende, fordi jeg havde ventet og vilde have sat Pris paa, at Folkethingets Ledere nærmere vilde have forklaret sig angaaende disse Forhold, da de 8 Millioner have særlig Betydning ikke blot for Høire og Regjeringen, hvad jeg nærmere har omtalt, men tilvisse ogsaa for Oppositionen. Det er blevet omtalt, at det var en særlig betydningsfuld Indrømmelse, som det provisoriske Ministerium har gjort, at det ikke opførte Bevilningerne til Fæstningen paa Finantslovsforlaget for 1888—89. Det er nu som nævnt ikke saa ganske rigtigt, at der ikke lugter af Fæstningsvæsen i dette Forslag, men selv om saa var, kan jeg ikke erkjende, at det er nogenstomhelst Indrømmelse af et Ministerium, der har været saa langt udenfor Grundloven, at det søger at komme tilbage og at vinde et saa godmodigt Thing som dette til Dækning for sin Stilling, naar det ønsker at komme paa lovlig Grund igjen. Jeg ser slet ingen Indrømmelse deri. Men dette være nu som det vil, det er sagt, at denne "væsentlige" Indrømmelse var begrundet i tidligere hemmelige Aftaler med Ministeriets Chef, og at man derfor skulde have antaget, at Ministeriet havde holdt denne indrømmende Stilling. I Stedet derfor gif det i sidste Foraar pludselig bort dervfra og hjørte ind paa Finantsloven med ganske andre Ting, end man kunde have drømt om. Hele denne Betragtning forekommer mig at sigte paa, at den ærede Conſeilspræsident har brudt en Aftale. Jeg sigter ikke den ærede Conſeilspræsident for at have gjort det, men jeg siger, at den logiske Slutning af hele denne Betragtning maa føre til, at den ærede Conſeilspræsident ikke har holdt sig den Aftale efterrettelig, som har været truffet med ham i Foraaret 1887 eller tidligere, saa at han vel holdt sig om Sommeren 1887, men derefter i Vinterens Løb 1887—88 har ladet sig presse bort fra det saakaldte meget indrømmende Standpunkt af sin Krigsminister,

af Selvbefatterne eller Andre og er kommen tilbage til Befæstningen igjen. Jeg har ikke fundet nogen Erkjendelse af, at saaledes er Stillingen fra Ministeriets Side i disse Anmærkninger. Her tales der ikke om Andet end, hvad der navnlig staa i første Stykke, nemlig at det altid har været Ministeriets Tanke at det vilde fortsætte med Befæstningerne. Det vilde have en særlig Lov vedtagen derom, som i Tide kunde komme ind paa § 28, og altsaa uden at figurere med de store Summer paa Finantsloven senere kunde komme paa Statsregnskabet. Det vilde det ansæ for en med alle Parter's Interesser stemmende Fremgangsmaade. Men da det ikke kunde ske saaledes, saa kom den fgl. Resolution. Saaledes staa der her, men det udelukker jo ikke, at der ved en Misforstaaelse kan være Noget i denne Tale, og jeg kan ikke negte, at jeg vilde sætte Pris paa at faae nærmere Rede paa Sagen, og ikke alene jeg, men mange flere i denne Sal og mange Tusinder udenfor ønske at faae at vide, hvorledes det hænger sammen med denne Indrømmelse i Efteraaret 1887, som man forlod i Foraaret 1888. De hemmelige Underhandlinger maa jo have havt et Maal, og naar de ikke have sat anden Frugt til Dato — Forholdene i Venstre ude og inde fraregnet — end Fortjættelsen af Befæstningen med Provisorier, fgl. Resolutioner, o. s. v., er det jo ikke saa særdeles Meget at rose sig af. Jeg vilde derfor ogsaa for de hemmelige Underhandlernes egen Skyld ønske, at det blev opklaret af Parterne. Om Ministeriets Chef vilde forklare, om der er Noget, som ikke er holdt af, hvad man med Billighed skulde vente, at der skulde have været holdt, og begge Parter sige os, hvilke Misforstaaelser der iøvrigt har indsmegnet sig. Dernæst komme vi til de 8 Millioners Historie i Foraaret, og der vil jeg gjerne af mine to ærede Naboer — jeg mener ikke det ærede Medlem (B. Holm), der i dette Dieblit sidder paa denne Stol — men dens Eiermand (B. Holm) og hans Nabo, det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) og ligesaa af det ærede Medlem fra Ribe (Bust), for disse ærede Medlemmers Vedkommende have lidt Bæstet om de saakaldte Paasteforhandlinger. For endnu den Dag i Dag gaar dette Spørgsmaal omkring i Landet, og det var bedst, at vi fik Klaring af Forholdet og faae Paasteforhandlingernes Skygger manede ned! Thi før komme vi ikke til en Begyndelse fortra, frigtort fra alle den Slags Ting. Det var den sidste Dag i forrige Samling, vi forhandlede om denne Sag. Jeg huster det godt. Man glemmer